

Caràcters

- 1) Conjunt de qualitats i defectes que ens fan obrar en circumstàncies idèntiques, d'identica manera.
- 2). Es un home de caràcter. 3). Aquesta meteix el caràcter.
- 2) i 3). ens interessen perquè entre els homes tenen prestigi.

==

Com tenir caràcter?

L'home "dur".

L'home castat i eficaç.

- L'home té una ànima. La traducció de l'ànima és el caràcter. I el caràcter ens donaria la mesura de l'home total, perquè l'home total és la seva ànima.

Costa molt de creure en l'ànima, i no obstant ella és el motor de què es val. Dic per a moure's i fer nos caminar: ora, que ens acostem a ell, ens n'allunyem; i cosa nostra: i en aquest apropament o allunyament el caràcter hi juga una part importantíssima.

EL JOVE.

L

Fixeu-vos que són raresissimes les vegades que Jesús, en els Evangelis, ens parla ~~del~~ de joves. Generalment ens parla d'infants, de dones, de vells, o, simplement, d'homes, de pares de família.

Això no és fortuit, no es perquè si: és que les grans etapes de la vida d'un home són l'infant i l'home fet. El jove, l'adolescent, són estats de transició, i Jesucrist no podia deturar-s'hi per a exemplificar. Ell mateix ens apuntaix denit com en ell, i de sobte, hom de 33 anys.

Vol dir això quel'èsser un jove no té importància? De cap manera: en té molta: és el pas del neu a l'home, és el pas de veure el món com una cosa que ens pertany a nosaltres com una terra i uns homes que cal conquerir, és, adquirir consciència de la relació social.

Mireu: Un infant no té idea del món de relació: només juga, i, com a màxim, té curiositat, pregunta, però no dissimula, i faria la mar de desgràcia si no l'avertíssim que allí no ho ha de fer (trencar terrissa, desfer flors...)

L'home fet sap que no pot fer el que li passi pel cap, que hi han una, regles de conducta, establertes per l'ús, i que no pot dir el que li plau; per respecte als seus semblants i per respecte als matins. Té també una noció religiosa que es pot aconseguir per l'estudi i la meditació, independent del grau de pietat que hi possi ell. Vull dir que sap més o menys doctrina, que medita els misteris dels Sagraments i que està en mesura de menar una vida sobrenatural.

Aquest canvi tan gran, de neu a home, no pot dur-se a terme sense passar abans per l'estadi de l'adolescència. Però l'adolescència encara té diverses fases, que cal veure:

1er: Cap als 12 anys, diuen els autors, hi ha una temporada d'aturada. El neu atura un moment la seva creixença, el cervell té 'gairebé' el volum normal, la segona dentadura ha sortit, i el neu, que està a punt de fer-se majorc, no té problemes, manifesta el seu pensament amb tranquil·litat, no pensa d'una manera general, no té idees, tot li està bé. Estudia el que cal sense massa esforç: — quan al contacte social, ha aprengut normes (qui tal, gràcies, paixibò-be) que no ha meditades.

2: 14-15 anys. : Aquesta és la fase de conflicte. En primer terme el que era un infant comença a deixar d'ésser-ho: el que passa és que troba que el seu cos canya. Això és extraordinàriament important perquè comença l'etapa de preocupació de la pròpia persona. Ell veu que torna a creixer, que alguma cosa passa dins del seu cos. El pel apunta en diversos punts del cos. Té més sensibilitat tàctil, temuria i dolorosa. Naturalment, això li dona una sensació de canvi, d'intensitat pel seu cos. Paral·lelament, hi ha un seguit de sensacions, somnis, tristesa i alegria que li semblen a ell que són úniques, que només ell les sent, i experimenta. Una sensació d'independència, en fi.

Al mateix temps hi neix l'esperit crític. Ell és el centre de l'univers i ho pot criticar tot (país, institucions, noies). I es deslliça d'equilibris que ja li pesa, fa nous amistats, i es desliga de la societat que el volta (família, escola) per formar grups, esportius, culturals, parroquials, etc... Va adquirint personalitat.

5

Però aquella personalitat no es desenvolupa plenament: hi han varietat triste naturals que li n'impedissen. Timidesa, maldestesa, orgull, entusiasme, desemparacion, misantropia (deixir el tracte de la gent gran)... fanfarroneria, generositat excessiva. Es inevitable d'altra banda que el noi pesci en les realitats sepiades, però com que de vegades hi pensa massa, això li dona un sentiment de vergonya i l'allunya del tracte amb la gent.

3.: finalment, cap als 17-18 anys, apareix la fase d'equilibri. El jove ha resolt tot el que havia de resoldre, s'ha dominat més, ha estat causat de pensar en els seus problemes, i de tant pensar-hi, n'ha resolt alguns. Per exemple. La societat en què viu, el conjunt de persones grans, ja no resulten estranyes. No troba dificultat per parlar amb els homes, i les noies ja no el prenen per un noet, sinó pel que és, un home jove. També en aquesta edat el jove ha compres el que és una família, sap que son els seus pares joves, com creix una família, té més respecte als vells, i entén els sacrificis que els ~~sus~~ pares fan per nosaltres fills.

Adquirint consciència de qui pot dir cosa que sigui beneficiosa no solament a una persona determinada, sinó a la societat com un conjunt, es preouupa de lleis i reglaments, i pot entendre el joc polític d'influències i maniobres. Té a punt d'entrar plenament en la societat.

Aquests tres fases les hem passades tot. I les superem, i ens fem grans, i aleshores ve la pregunta: què faig?

Quan s'arriba a ésser un home gran, - i vostiss ho serem ben aviat - es quan més falta fa el caràcter, la fortalera d'esperit. Sense un adiestrament en enfortir aquest esperit des de la nostra edat, no hi ha gairebé manera de superar després la lluita per la vida. Hem d'ésser fort, no vaillar, però no tanper forts com la pedra, sinó vibrants com l'aur, que res pot rompre, sinó que te' trempl, i fer una nica de joc. Aquesta nostra deixa, tinguen-ho present, és el que us pot troure de molts destretz, dificultat i conflicte. Però cal caràcter.

7

Si com s'adquinen el caràcters? no hi han "caràcters", com sabateris o carniciers
no es compra: el caràcter es guanya. I cal guanyar-lo per a quan arribi el moment
de decidir "que faci?" a la vida, ~~preguntant~~ que ja us heu de plantejar cosa..

Si un jove vol arribar a ésser un atleta, farà entrenament, es llençerà a usar
cinc de forces i agilitat, si vol ésser futbolista farà malabarismes amb la pilota, cosa
fama que practiquen incessantment di Stéphane i Kubala. Si vol ésser advocat estudiarà
dia i nit les lleis i es plantejarà problemes gairebé per resoldre. Tot, ala vida, s'acorce
guanyar per entrenament. Però això el caràcter, que és una cosa natural però sense forma
i plena de defectes, resten als 3 fans que hem estudit abans, cal formar-lo, cal
donar-li flexibilitat i força.

Però aquella és una qüestió moral, i la moral no pot ser solament
teòrica sinó que cal que sigui també pràctica: no solament ens hem de fer el propòsit
de portar-nos bé sinó que ens ha de comportar efectivament bé.

Els sants gent de caràcters.

Heu de preguntar.

Els sants

8

Els sants tenen caràcter. Son les persones que més exactament ens donen la dimensió del qui vol dir caràcter. Perquè són els que més fortament han resistit temptacions i amb més perseverància han mantingut una línia de conducta. No ho creuen que els sants hi van tenir tot fàcil i placor. Han hagut de lluitar molt més que nosaltres, perquè el diàmon ha volgut fer-se sempre amb particular interès. Iells han resistit, amb ellagrimis, amb suor i amb sacrifici constant; perquè han usat.

I, mireu, amb això arribem al punt decisiu i final d'aquesta conversa d'avui: la oració. Si hi ha dos llibres esculpents per a fer-nos comprendre la utilitat de la oració: l'ún fou escrit fa més de cent anys pel abat horí, arquebisbe de Cuba, un català, un menestral, avui dia als altars Sant Claret. Se'n diu "Camí dret i segur per arribar al cel". L'ún altre senzill però ple de confiança en la misericòrdia del Señyor mitjançant les nostres oracions i sacrificis. S'altre, obra d'un jove belga "La pregària de O, B, tres", ens dóna una alegre visió del poder de la oració. Tot moment, tota

9

circumstància són bons per a pregar. Perquè en el moment estem emmota
llançant el nostre caràcter i a cada segon transcorregut podem millorar-lo :
sí, doncs, no hem de desaproveitar tants ocasions com Déu ens dóna
d'escriure la moral : tota la nostra vida és un negocii moral :
aquest negoci l'hem de salvar de la guerra, de la fallida. El caràcter
no l'edrearem amb demostracions de força, amb posats adaltos, amb mullats
ni que sigui amb sacrificis que ens imposen. Si tot això no està lligat amb
la pàtria o l'Esprit evangèlic, amb la conciència que, fent la nostra
caminata entre la vida, sense deixar d'envi hours, però accentuant la
nossa pietat, el nostre favor, ens acostarem cada cop més a Déu i al seu
Senyor. Encara que ens sembli que no avancem en el camí de la nostra
perfecció, avançam. Perquè no és de nosaltres, que depen si hi anirem o no: és
de Déu. Però nosaltres, amb la sang del nostre coratge, que és el caràcter, tenim
la obligació, l'alegre obligació, d'anar endavant.

Irvin = Beneficent Statesman